

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

NUTARTIS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2013 m. spalio 23 d.
Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinė teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Laimučio Alechnavičiaus (pranešėjas), Anatolijaus Baranovo, Ričardo Piličiausko (kolegijos pirmininkas), Dalios Višinskienės ir Virginijos Volskienės, sekretoriaujant Aušrai Dzičkanecienei, dalyvaujant atsakovo Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos įgaliotam atstovui Virginijui Varnaičiui,

viešame teismo posėdyje išnagrinėjo norminę administracinę bylą pagal pareiškėjo Vilniaus apygardos teismo prašymą, ar Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009 m. kovo 30 d. įsakymo Nr. 1R-93 „Dėl teisingumo ministro 2005 m. spalio 27 d. įsakymo Nr. 1R-352 „Dėl Sprendimų vykdymo instrukcijos patvirtinimo“ pakeitimo“ 28 punktą atitinka Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 583 straipsnio 1 dalį ir 758 straipsnio 2 dalį.

Išplėstinė teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

Vilniaus apygardos teismas nagrinėjo civilinę bylą pagal ieškovo antstolio G. B. ieškinį atsakovui Lietuvos antstolių rūmams dėl Antstolių garbės teismo 2012 m. rugsėjo 28 d. sprendimo drausmės byloje Nr. 82/11 panaikinimo.

Vilniaus apygardos teismas 2013 m. vasario 4 d. nutartimi nusprendė kreiptis į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą, prašydamas patikrinti, ar galiojusio Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009 m. kovo 30 d. įsakymo Nr. 1R-93 „Dėl teisingumo ministro 2005 m. spalio 27 d. įsakymo Nr. 1R-352 „Dėl Sprendimų vykdymo instrukcijos patvirtinimo“ pakeitimo“ (toliau – ir Įsakymas Nr. 1R-93) 28 punktą neprieštaravo Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – ir CPK) 583 straipsnio 1 daliai, 758 straipsnio 2 daliai (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija) (b. l. 1-3).

Vilniaus apygardos teismas nurodė, kad ieškovas jo nagrinėjamoje byloje pareiškė ieškinį, kuriuo prašo teismo panaikinti Antstolių garbės teismo 2012 m. rugsėjo 28 d. sprendimą drausmės byloje Nr. 82/11. Ieškovas savo ieškinį grindė dviem argumentų grupėmis: a) Antstolių garbės teismas pažeidė ieškovo teisę į operatyvų ir greitą procesą, b) Antstolių garbės teismas konstatavo, kad ieškovas pažeidė Sprendimų vykdymo instrukciją, nors instrukcijos nuostatos gali prieštarauti aukštesnės galios teisės aktui – Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksui.

Ieškovo vertinimu, Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktą neatitinka CPK 583 straipsnio 1 dalies, 758 straipsnio 2 dalies nuostatų (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija), nes: 1) CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostata, numatanti, jog užbaigus išieškojimo procesą, išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui, įstatymo leidėjo yra (buvo) suformuota pakankamai aiškiai. Privaloma sąlyga antstoliui vykdyti išieškotų pinigų sumų išmokėjimą yra išieškojimo proceso užbaigimo faktas (t. y. patvarkymo dėl vykdomosios bylos užbaigimo priėmimas). CPK 758

straipsnio 2 dalies nuostata gali būti taikoma tik po to, kai yra baigtas priverstinis skolos išieškojimas, kai visos priverstinio vykdymo priemonės yra pritaikytos ir daugiau nėra galimybių taikyti dar kokių nors priverstinio vykdymo priemonių; 2) piniginių sumų patekimas į antstolio depozitinę sąskaitą savaime nereiškia, kad išieškojimo procesas yra pasibaigęs (pvz., išieškotos piniginės lėšos iš skolininko pilnai nepadengia reikalavimo sumos; išieškotos piniginės lėšos gali būti skolininko pajamos, į kurias išieškojimas yra ribojimas ar pagal įstatymus negalimas, ir skolininkui pristačius atitinkamus dokumentus, jas reikės pagrąžinti ir t. t.); 3) Sprendimų vykdymo instrukcijos paskirtis pagal CPK 583 straipsnio 1 dalį yra detalizuoti CPK VI dalyje įtvirtintas taisykles, o ne jas pakeisti, nustatant iš esmės kitokias taisykles nei numato CPK; 4) CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostata nustato tam tikras subjektų teises bei pareigas ir nėra nei blanketinė, nei nukreipiančioji. Ginčijama tuomet galiojusios Sprendimų vykdymo instrukcijos norma visiškai kitaip reglamentuoja tą patį santykį, kuris jau yra sureguliuotas CPK 758 straipsnio 2 dalimi, todėl teisingumo ministras priimdamas minėtą poįstatyminį aktą peržengė savo kompetencijos ribas.

Vilniaus apygardos teismas nurodė, jog Antstolių garbės teismo 2012 m. rugsėjo 28 d. sprendime konstatuota, kad ieškovas netinkamai organizavo savo kontoros darbą, nes pažeidė Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkto reikalavimą, kad išieškotojai per 20 dienų gautų į antstolio depozitinę sąskaitą įmokėtas iš skolininko išieškotas ir jiems priklausančias sumas. Jeigu iš skolininko išieškota piniginė suma vienam išieškotojui, o esant keliems tos pačios eilės išieškotojams – kiekvienam šių išieškotojų tenkanti suma viršija 200 litų, antstolis ne vėliau kaip per 20 dienų nuo sumos įmokėjimo į antstolio depozitinę sąskaitą išmoka išieškotas pinigines lėšas išieškotojams (2008 m. liepos 9 d. įsakymo Nr. 1R-269 (nuo 2008 m. liepos 13 d.) ir 2009 m. kovo 30 įsakymo Nr. 1R-93 (nuo 2009 m. balandžio 1 d.) redakcija). Tuo tarpu aukštesnės galios teisės aktas CPK nustatė: „Išieškotas iš skolininko ir perduotinas išieškotojams sumas antstolis įskaito į antstolio depozitinę sąskaitą. Užbaigus išieškojimo procesą, išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui (CPK 758 str. 2 d. redakcija galiojusi nuo 2003 m. sausio 1 d. iki 2011 m. lapkričio 1 d.)“. Pasak teismo, CPK nebuvo suteikti įgaliojimai teisingumo ministrui nustatyti konkrečius išieškotų piniginių sumų išmokėjimo išieškotojams terminus. Sprendimų vykdymo instrukcijai būdingas imperatyvus reguliavimo pobūdis, todėl Teisingumo ministerijos argumentas apie galimybę Sprendimų vykdymo instrukcijos normas aiškinti sistemiškai, plečiamai ar siauriamai, sukuria teisiškai neapibrėžtą situaciją ir nesudaro prielaidų vienareikšmiškai nuspręsti, ar antstolis padarė Sprendimų vykdymo instrukcijos pažeidimą.

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2013 m. vasario 19 d. nutartimi nustatė pareiškėjui Vilniaus apygardos teismui terminą iki 2013 m. balandžio 1 d. pašalinti 2013 m. vasario 4 d. nutartyje nurodytus kreipimosi trūkumus (b. l. 5-7).

Šalindamas kreipimosi trūkumus, Vilniaus apygardos teismas 2013 m. kovo 26 d. nutartimi kreipėsi į Vyriausiąją administracinę teisimą, prašydamas patikrinti, ar galiojusio Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktas, kuriuo patvirtintas Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktas, nustatantis, kad antstolis ne vėliau kaip per 20 dienų nuo sumos įmokėjimo į antstolio depozitinę sąskaitą išmoka išieškotas pinigines lėšas išieškotojams, neprieštaravo CPK 583 straipsnio 1 daliai, 758 straipsnio 2 daliai (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija) (b. l. 12-14).

Pasak Vilniaus apygardos teismo, CPK 583 straipsnis „Vykdymo proceso teisinis reglamentavimas“ (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija) įtvirtino: „1. Šio Kodekso VI dalyje nustatyto vykdymo proceso normų taikymo tvarką nustato Sprendimų vykdymo instrukcija. Šią instrukciją tvirtina Vyriausybė ar jos įgaliota institucija. 2. Sprendimų vykdymo instrukcijos reikalavimai atliekant vykdymo veiksmus privalomi visiems asmenims.“ CPK 758 straipsnio 2 dalis (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija) nustatė jog užbaigus išieškojimo procesą, išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui.

Privaloma sąlyga antstoliui vykdyti išieškotų pinigų sumų išmokėjimą yra išieškojimo proceso užbaigimo faktas. CPK ar Sprendimų vykdymo instrukcija tiesiogiai neapibrėžė sąvokos „išieškojimo proceso užbaigimas“, tačiau CPK 632 straipsnis „Vykdamosios bylos užbaigimas“ (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija) nustatė, jog „vykdomoji byla laikoma baigta: 1) visiškai įvykdžius vykdomąjį dokumentą; 2) šio Kodekso 631 straipsnio nustatyta tvarka grąžinus vykdomąjį dokumentą išieškotojui; 3) nutraukus vykdomąją bylą; 4) persiuntus vykdomąjį dokumentą vykdyti kitam antstoliui; 5) vykdomąjį dokumentą išsiuntus išskaitoms padaryti į skolininko darbovietę, mokymo įstaigą, socialinio

draudimo įstaigą ir kt.; 6) persiuntus vykdomąjį dokumentą bankroto bylą nagrinėjančiam teismui.“ Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktas, pakeistas Įsakymo Nr. 1R-93 (nuo 2009 m. balandžio 1 d.) (Žin., 2009, Nr. 35-1352) 28 punktu, įtvirtino: „Jeigu iš skolininko išieškota pinigine suma vienam išieškotojui, o esant keliems tos pačios eilės išieškotojams – kiekvienam šių išieškotojų tenkanti suma viršija 200 litų, antstolis ne vėliau kaip per 20 dienų nuo sumos įmokėjimo į antstolio depozitinę sąskaitą išmoka išieškotas pinigines lėšas išieškotojams“.

Vilniaus apygardos teismo nuomone, ieškovo argumentas, kad Sprendimų vykdymo instrukcijos paskirtis pagal CPK 583 straipsnio 1 dalį yra detalizuoti CPK VI dalyje įtvirtintas taisykles, o ne jas pakeisti, nustatant iš esmės kitokias taisykles nei numato CPK, yra pagrįstas.

Bylą nagrinėjančiam teismui taip pat kyla abejonių, ar Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktas neprieštaravo CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostatai, kuri nustatė, jog tik užbaigus išieškojimo procesą, išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui. Išieškojimo užbaigimo sąvoka nei CPK, nei Sprendimų vykdymo instrukcijoje nepateikiama. Kaip minėta, CPK 632 straipsnio „Vykdomosios bylos užbaigimas“ (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija) (1 punktas) nustatė, kad vykdomoji byla laikoma baigta visiškai įvykdžius vykdomąjį dokumentą, tačiau Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktas nustato antstolio pareigą pervesti išieškotas išieškotojui išmokėtas tarpines pingines lėšas nelaukiant viso išieškojimo ir vykdomosios bylos užbaigimo. CPK 758 straipsnio 2 dalies turinys, teismo vertinimu, yra aiškus ir nedviprasmiškas. CPK 583 straipsnis, leidžia Sprendimų vykdymo instrukcijoje įtvirtinti CPK VI dalyje nustatyto vykdymo proceso normų taikymo tvarką. Laikantis teisės normų hierarchijos Sprendimų vykdymo instrukcija negalėjo pakeisti įstatyminio teisės akto – Civilinio proceso kodekso – nuostatų.

II.

Rengiant norminę administracinę bylą nagrinėti Lietuvos vyriausiajame administraciniame teisme, gautas atsakovo Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos atsiliepimas (b. l. 21-24).

Atsakovas Teisingumo ministerija pateiktame atsiliepime pažymėjo, jog CPK 583 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, kad šio kodekso VI dalyje nustatyto vykdymo proceso normų taikymo tvarką nustato Sprendimų vykdymo instrukcija. Šią instrukciją tvirtina Vyriausybė ar jos įgaliota institucija. CPK 758 straipsnio 2 dalyje buvo numatyta, kad išieškotas iš skolininko ir perduotinas išieškotojams sumas antstolis įskaito į antstolio depozitinę sąskaitą. Užbaigus išieškojimo procesą, išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui. Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktu buvo pakeistas Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktas ir išdėstytas taip: „Jeigu iš skolininko išieškota pinigine suma vienam išieškotojui, o esant keliems tos pačios eilės išieškotojams – kiekvienam šių išieškotojų tenkanti suma viršija 200 litų, antstolis ne vėliau kaip per 20 dienų nuo sumos įmokėjimo į antstolio depozitinę sąskaitą išmoka išieškotas pinigines lėšas išieškotojams“.

Kaip nurodė atsakovas, priverstinis vykdymas yra svarbi valstybės funkcija, kuri perduota vykdyti privatiems valstybės įgaliotiems asmenims. Antstolio reikalavimai vykdyti teismų bei kitų institucijų bei pareigūnų sprendimus, kurių vykdymą civilinio proceso tvarka nustato įstatymai, yra privalomi visiems asmenims (CPK 584, 585, 586, 587 str.). Vykdomo išlaidos (CPK 609 str.) patenka į vykdymo proceso, kuris priskirtinas viešajai teisei, reglamentavimo rėmus. Valstybei tenka uždavinys vykdomo procesą tinkamai reglamentuoti, kad būtų užtikrintas tiek išieškotojo, tiek skolininko teisių balansas, kad vykdomo procese būtų laikomasi teisinės valstybės principų (teisinio tikrumo, teisinio aiškumo, teisėtų lūkesčių apsaugos ir kt.), o tuo pačiu, kad vykdomo sistema būtų efektyvi ir užtikrinanti antstoliui sąlygas vykdyti valstybės pavestas funkcijas (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2009 m. kovo 20 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. I⁴⁶-4/2009).

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas yra pažymėjęs, kad tik tada, kai viešojo administravimo subjektas savarankiškai prisiima tam tikrą funkciją, laikoma, kad jis neturėjo aukštesnio subjekto suteiktų įgaliojimų (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2009 m. kovo 20 d. nutartis administracinėje byloje Nr. I⁴⁴-12/2009). Be to, tik tada, kai viešojo administravimo subjektas poįstatyminiu teisės aktu sukuria iš esmės naują elgesio taisyklę ir taip išplečia teisinį reguliavimą bei sukuria naują teisės normą, galima daryti išvadą, kad viešojo administravimo subjektas viršijo

kompetenciją (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2011 m. birželio 20 d. nutartis administracinėje byloje Nr. I⁷⁵⁶-6/2011).

Atsakovo nuomone, ginčijamos teisės normos visiškai atitinka CPK 583 straipsnio 1 dalį ir 758 straipsnio 2 dalį, kadangi detalizuoja pagrindinę nustatytą šiose normose procesinio pobūdžio taisyklę, o ne sukuria visiškai naują elgesio taisyklę, todėl atsakovas nepažeidė CPK 583 straipsnio 1 dalies ir 758 straipsnio 2 dalies bei neviršijo turimos kompetencijos.

Lingvistiškai aiškinant anksčiau galiojusio CPK 758 straipsnio 2 dalies esmę, galima daryti išvadą, kad įstatymo leidėjas siekė reglamentuoti ne terminus, o tvarką, kaip turi būti elgiamasi su antstolio išieškotomis pinigų sumomis, t. y., išieškotas sumas reikia įskaityti į antstolio depozitinę sąskaitą ir užbaigus išieškojimo procesą nedelsiant išmokėti, išsiųsti ar pervesti išieškotojui. Taigi, ši teisės norma neaptaria, ar visiškai užbaigus išieškojimą, ar iš dalies įvykdžius išieškojimą, antstoliui tenka pareiga nedelsiant išmokėti, išsiųsti ar pervesti išieškotojui išieškotas pinigų sumas, todėl šios normos prasmė aiškintina per kitas CPK nuostatas.

Nors pareiškėjas teigia, kad CPK 758 straipsnio 2 dalies turinys yra aiškus ir nedviprasmiškas, tačiau sutinka, kad nei CPK, nei Sprendimų vykdymo instrukcija tiesiogiai neapibrėžė sąvokos „išieškojimo proceso užbaigimas“, todėl šią sąvoką sieja su vykdomosios bylos užbaigimu. Teisingumo ministerija nesutinka su šiuo teiginiu ir mano, kad jis yra nepagrįstas. CPK VI dalies normos nustato įvairių vykdymo veiksmų vykdymo teisinius pagrindus ir bendrąsias taisykles. 2009 m. Sprendimų vykdymo instrukcija nustato Civilinio proceso kodekso VI dalies normų taikymo tvarką, vykdant įstatymų numatytus vykdomuosius dokumentus, vykdymo išlaidų dydį, apmokėjimo ir atleidimo nuo jų tvarką.

Pagal CPK 624 straipsnio 2 dalį priverstinio vykdymo priemonėmis gali būti: 1) išieškojimas iš skolininko lėšų ir turto ar turtinių teisių; 2) išieškojimas iš skolininko turto ir pinigų sumų, esančių pas kitus asmenis; 3) uždraudimas kitiems asmenims perduoti skolininkui pinigus, turtą ar vykdyti skolininkui kitas prievoles; 4) dokumentų, patvirtinančių skolininko teises, paėmimas; 5) išieškojimas iš skolininko darbo užmokesčio, pensijos, stipendijos ar kitų jo pajamų; 6) tam tikrų teismo sprendime nurodytų daiktų paėmimas iš skolininko ir perdavimas išieškotojui; 7) skolininko turto administravimas ir iš to gautų pajamų panaudojimas išieškojimui padengti; 8) skolininko įpareigojimas atlikti tam tikrus veiksmus ar nuo jų susilaikyti; 9) priešpriešinių išieškotinių sumų tarpusavio įskaitymas; 10) kitos įstatymų numatytos priemonės. Kaip matyti iš šio vykdymo priemonių sąrašo, skolininkui neturint pakankamai turto ar pajamų, kad skola būtų išieškota vienu metu, išieškojimas gali vykti ilgą laiką. Praktikoje vykdymo procese visa priteista suma retai yra išieškoma vienu kartu, todėl sąvoką „užbaigus išieškojimo procesą“ sutapatinus su vykdomosios bylos užbaigimu būtų sukurta situacija, kai, pvz., išieškant išlaikymą periodinėmis išmokomis, jos išieškotojui būtų pervedamos tik vaikui sulaukus pilnametystės ir užbaigus vykdomąją bylą, skolą išieškant dalimis iš darbo užmokesčio, išieškotojui išieškotos sumos taip pat būtų pervedamos tik po ilgo laiko tarpo, kai bus išieškota visa suma, ir netgi išieškant iš skolininko turto – tik tada, kai bus parduotas visas skolininko turtas.

Vykdymo proceso tikslas – kuo greičiau ir ekonomiškiau įstatymų nustatyta tvarka įvykdyti sprendimą. Šiuo atveju, laikantis pareiškėjo logikos, t. y., leidžiant antstoliui kaupti savo depozitinėje sąskaitoje išieškotojui priklausančias lėšas ir išmokėti jas tik po to, kai yra išieškoma visa suma, vykdymo proceso tikslai nebūtų pasiekti, kadangi išieškotojas iki vykdomosios bylos užbaigimo momento negautų jokių lėšų, kurios per ilgą laikotarpį iš dalies prarastų savo vertę.

Taigi, akivaizdu, kad sąvoka „užbaigus išieškojimo procesą“ reiškia tam tikros piniginės sumos išieškojimą į antstolio depozitinę sąskaitą, pvz.: išieškojus banko sąskaitoje esančias lėšas, padarius išskaitą iš darbo užmokesčio, gavus apmokėjimą už parduotą skolininko turtą ir pan. Dėl šios priežasties negalima teigti, kad Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkto reikalavimas antstoliui ne vėliau kaip per 20 dienų nuo 200 Lt viršijančios sumos patekimo į antstolio depozitinę sąskaitą ją išmokėti išieškotojams, prieštarauja Civilinio proceso kodekso normoms.

Papildomai atkreiptinas dėmesys į tai, kad šiuo metu galiojanti CPK 758 straipsnio 1 dalis (Lietuvos Respublikos 2011 m. birželio 21 d. įstatymo Nr. XI-1480, Žin., 2011, Nr. 85-4126, redakcija) numato, kad išieškotas ir šio Kodekso 753 straipsnyje nustatyta tvarka paskirstytas sumas antstolis išmoka Sprendimų vykdymo instrukcijoje nustatyta tvarka. Šiuo metu galiojančios Sprendimų vykdymo instrukcijos 86 straipsnyje nustatyta, kad jeigu iš skolininko išieškota piniginė suma vienam išieškotojui, o

esant keliems tos pačios eilės išieškotojams – kiekvienam šių išieškotojų tenkanti suma viršija 200 litų, antstolis ne vėliau kaip per 30 dienų nuo sumos įmokėjimo į antstolio depozitinę sąskaitą išmoka išieškotas pinigines lėšas išieškotojams, t. y., iš esmės analogiška nuostata ginčijamai. Darytina išvada, kad įstatymų leidėjas, priimdamas CPK pakeitimus, kurie dar aiškiau reglamentavo, jog pinigines lėšas turi būti pervedamos išieškotojui ne po vykdomosios bylos užbaigimo, o po atitinkamos sumos patekimo į antstolio depozitinę sąskaitą, pritarė anksčiau galiojusiai tvarkai, todėl pareiškėjo argumentai yra nepagrįsti.

III.

Rengiant norminę administracinę bylą nagrinėti Lietuvos vyriausiajame administraciniame teisme, taip pat gautos antstolio G. B. bei Lietuvos antstolių rūmų nuomonės (b. l. 26-29, 30-33).

Lietuvos antstolių rūmų nuomone, Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktą prieštaravo CPK 583 straipsnio 1 daliai, 758 straipsnio 2 daliai (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija). Savo poziciją ši asociacija grindžia šiais argumentais:

1. Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktą prieštaravo CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostatai, nes:

1.1. CPK 758 straipsnio 2 dalies teisės normos taikymo sąlygos pagal teisės normos turinį ir prasmę yra tokios: (i) užbaigtas išieškojimo procesas; (ii) antstolis nedelsiant: (a) išmoka arba; (b) išsiunčia arba; (c) perveda išieškotojams išieškotas pinigų sumas. Kaip matyti, pagal įstatymą privalomoji sąlyga (*condition sine qua non*) antstoliui vykdyti išieškotų pinigų sumų išmokėjimą (arba išsiuntimą, arba pervedimą) išieškotojams yra išieškojimo proceso užbaigimo faktas. Atsižvelgiant į CPK VI dalyje reglamentuotų antstolio veiksmų visumą, matyti, kad išieškotų lėšų paskirstymo ir jų išmokėjimo išieškotojams etapas (stadija) (CPK 753-759 str.) eina po priverstinio skolos išieškojimo (priverstinių vykdymo priemonių taikymo) stadijos (CPK 624 str.). Tai reiškia, kad bendruoju atveju CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostata, nustatanti, kad užbaigus išieškojimo procesą, išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui, gali būti taikoma tik po to, kai yra baigtas priverstinis skolos išieškojimas, kai visos priverstinio vykdymo priemonės yra pritaikytos ir daugiau nėra galimybių taikyti dar kokių nors priverstinio vykdymo priemonių. Tokio požiūrio laikomasi ir Lietuvos Aukščiausiojo Teismo kasacinėje praktikoje (žr. 2008 m. birželio 11 d. nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-7-277/2008).

1.2. Kita vertus, aukščiau nurodytos pozicijos turi būti laikomasi bendraisiais atvejais, nes teismo sprendimų, kitų vykdomųjų dokumentų vykdymo praktikoje gali būti situacijų, kai išieškotų sumų išmokėjimą išieškotojams antstoliui reikėtų vykdyti kitaip. Pavyzdžiui, CPK 744 straipsnio taisyklės gali būti vertinamos kaip *lex specialis* CPK 756, 758 straipsnių atitinkamų nuostatų atžvilgiu. CPK 733 straipsnio taisyklės taip pat numato galimybę vienu metu ne tik vykdyti išieškojimą iš skolininko pajamų, bet ir tuo metu vykdyti išieškotų sumų išmokėjimą išieškotojui. Vykdamas išieškojimus dėl periodinių išmokų, taip pat išieškotų sumų išmokėjimas išieškotojui neturėtų būti siejamas su visišku išieškojimo proceso užbaigimu, nes priešingu atveju neabejotinai būtų pažeidžiami išieškotojo interesai. Be to, jau ir minėtoje Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2008 m. birželio 11 d. nutartyje, priimtoje civilinėje byloje Nr. 3K-7-277/2008, užsimenama apie CPK normų, reglamentuojančių išieškotų sumų paskirstymą, jų išmokėjimą išieškotojams, taikymo galimybę ir tuo atveju, kai priverstinis skolos išieškojimas iš skolininko yra baigtas iš dalies. Vadinasi, antstoliui sprendžiant dėl CPK 758 straipsnyje 2 dalyje nurodytų veiksmų atlikimo, pagal įstatymą taip pat būtina įvertinti tiek vykdomosios bylos pobūdį (t. y. išieškotojo reikalavimų pobūdį), tiek ir CPK esančius teisinio reguliavimo ypatumus, lemiančius būtinybę antstoliui ne formaliai, o CPK 758 straipsnio 2 dalį taikyti sistemiškai su kitomis CPK normomis.

1.3. 2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcijos CPK 738 nuostata, kuri numatė išieškojimo apribojimus iš šiame straipsnyje išvardytų pašalpų, ir 739 straipsnių nuostatos, kuriose išvardintos skolininko pajamos (pajamų rūšys), į kurias nukreipti išieškojimą antstoliui apskritai imperatyviai draudžiama, suponavo antstolio pareigą, esant būtinybei, vykdymo procese aiškintis skolininko pajamų kilmę (pajamų rūšį), siekiant vykdymo procese nepažeisti skolininko interesų, kuriuos nurodytomis CPK normomis saugo įstatymas.

Pagal CPK VI dalies nuostatų tikslus ir jų turinį išieškojimo proceso užbaigimu laikytina tokia situacija, kai iš tikrųjų antstoliui tik belieka paskirstyti išieškotas sumas išieškotojams ir jiems jas išmokėti, o iki tol, kol realiai egzistuoja neaiškumai dėl skolininko pajamų kilmės (pajamų rūšies), išieškojimo proceso pabaigos fakto konstatuoti nėra pagrindo. Atsižvelgiant į tai, manytina, kad įstatymų leidėjas, įtvirtindamas CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostatą, kuria antstolio pareigos nedelsiant išieškotas sumas išmokėti, išsiųsti arba pervesti išieškotojui atsiradimą ir jos įgyvendinimą susiejo būtent su išieškojimo iš skolininko stadijos pabaiga, o tuo pačiu ir su antstolio pareigos išsiaiškinti skolininko pajamų kilmę (pajamų rūši) įvykdymu.

1.4. CPK 758 straipsnio 2 dalyje pavartota sąvoka „nedelsiant“ pagal savo prasmę lingvistiškai reiškia veiksmą, atliktiną negaištant, tuojau pat, nieko nelaukiant. CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostatoje esantis antstolio veiksmas nėra apibrėžiamas jokių terminu (tam tikru laiko tarpu). Kita vertus, teisinė kategorija „nedelsiant“ praktikoje gali ir turi būti aiškinama ir taikoma individualiai, priklausomai nuo konkrečios situacijos, nes tai yra vertinamoji kategorija. Įstatymų leidėjas, formuluodamas CPK 758 straipsnio 2 dalį, siekė, kad antstolis šioje dalyje įvardytus veiksmus atliktų kiek įmanoma operatyviau, kai tik atsiranda faktinis pagrindas jų imtis, siekiant užtikrinti išieškotojų interesus, tačiau tai savaime nereiškia, jog antstoliui privalu tokius veiksmus atlikti tą pačią dieną ar kitą dieną. Tokia išvada darytina vien jau dėl to, kad išieškotos sumos išieškotojams gali būti išmokamos vienu iš trijų būdų: (i) išmokant; (ii) išsiunčiant; (iii) pervedant. Akivaizdu, kad vien laiko požūriu nurodytų būdų taikymas paprastai nesutaps. Išmokėjimas išieškotojams gali nesutapti ir dėl pačių išieškotojų veiksmų (jų neveikimo/ nebendradarbiavimo su antstoliu), taip pat dėl išieškotojų skaičiaus ir kitų objektyvių (rimtų) priežasčių. Taigi, CPK 758 straipsnio 2 dalyje pavartota sąvoka „nedelsiant“ negali būti detalizuojama (konkretizuojama) poįstatyminiame teisės norminiame (teisės taikymo) akte, nustatant tokį terminą, pavyzdžiui, 14 ar 20 dienų, nes tokios trukmės termino nustatymas nesiderintų su pačios įstatyminės sąvokos „nedelsiant“ turiniu ir paskirtimi.

1.5. Aiškinant ir taikant tuo metu galiojusią CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostatą kartu su CPK 756 straipsniu, akivaizdu, kad tuo atveju, jeigu yra keli išieškotojai ir išieškotos pinigų sumos visiems reikalavimams visiškai patenkinti neužtenka, tai pagal įstatymą privalomoji sąlyga pradėti ir vykdyti išieškotų sumų išmokėjimą yra CPK 756 straipsnyje numatyto antstolio patvarkymo priėmimas. Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta aukščiau, pripažintina, kad toks patvarkymas, kuris kartu liudija apie išieškotų lėšų paskirstymo ir jų išmokėjimo išieškotojams stadiją, turėtų būti priimamas tuomet, kai antstolis išsiaiškina dėl iš skolininko išieškotų pinigų kilmės (pajamų rūšies).

1.6. Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkto nuostata: (i) įtvirtina dvidešimties dienų terminą ir; (ii) apibrėžia šio termino eigos pradžią: išieškotos pinigų sumos įmokėjimas į antstolio depozitinę sąskaitą. Kaip jau minėta, CPK 758 straipsnio 2 dalis, reglamentuodama antstolio šioje dalyje nurodytų veiksmų atlikimą, vartoja sąvoką „nedelsiant“ ir nenustato jokie termino šiems antstolio veiksmams atlikti. Tuo tarpu Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkte yra nustatytas 20 dienų trukmės terminas CPK 758 straipsnio 2 dalyje nurodytiems antstolio veiksmams atlikti. Be to, Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkte visiškai kitaip apibrėžiama pradžia CPK 758 straipsnio 2 dalyje numatytiems antstolio veiksmams atlikti. CPK 758 straipsnio 2 dalis antstolio pareigą nedelsiant išieškotas sumas išmokėti, išsiųsti, pervesti išieškotojui sieja su išieškojimo proceso pabaiga, be to, su CPK 756 straipsnyje numatyto antstolio patvarkymo priėmimu (tuo atveju, jeigu yra keli išieškotojai ir išieškotos pinigų sumos visiems reikalavimams visiškai patenkinti neužtenka), o Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktas tokią antstolio pareigą sieja su išieškotų pinigų įmokėjimu į antstolio depozitinę sąskaitą ir 20 dienų termino suėjimu. Asociacijos įsitikinimu, vien išieškotų pinigų sumų įmokėjimas į antstolio depozitinę sąskaitą savaime neliudija apie išieškojimo proceso pabaigą ir toks veiksmas savaime negali būti laikomas išieškojimo proceso užbaigimu. Taigi, akivaizdu, kad Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkto nuostata ta apimtimi, kurios atitiktis įstatymui yra ginčijama, tą teisinį santykį, kuris yra tiesiogiai sureguliuotas įstatymo, konkrečiai CPK 758 straipsnio 2 dalimi, reguliavo kitaip.

Atsižvelgiant į CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostatos turinį, tikslą, prasmę, jos santykį su kitomis CPK normomis bei Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkto turinį ir esmę, vadovaujantis aukščiau išdėstytais motyvais, darytina išvada, kad ginčijama apimtimi Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktas neatitiko

CPK 758 straipsnio 2 dalyje esančio antrojo sakinio dalies (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija).

2. Asociacijos vertinimu, Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktas ta apimtimi, kiek yra nustatyta, kad: (i) jeigu iš skolininko išieškota pinigine suma vienam išieškotojui, o esant keliems tos pačios eilės išieškotojams – kiekvienam iš šių išieškotojų tenkanti suma viršija 200 litų, antstolis ne vėliau kaip per 20 dienų nuo sumos įmokėjimo į antstolio depozitinę sąskaitą išmoka išieškotas pinigines lėšas išieškotojams, taip pat neatitiko CPK 583 straipsnio 1 dalies nuostatos, jog šio Kodekso VI dalyje nustatyto vykdymo proceso normų taikymo tvarką nustato Sprendimų vykdymo instrukcija, remiantis šiais argumentais:

2.1. CPK 583 straipsnio 1 dalies nuostatos, jog šio Kodekso VI dalyje nustatyto vykdymo proceso normų taikymo tvarką nustato Sprendimų vykdymo instrukcija, esmė yra ta, kad CPK 583 straipsnio 1 dalis aiškiai apibrėžia Sprendimų vykdymo instrukcijos paskirtį, tikslus, Sprendimų vykdymo instrukcijos taikymo ribas bei šio akto teisinę reikšmę. Sprendimų vykdymo instrukcija, kuri buvo patvirtinta teisingumo ministro 2005 m. spalio 27 d. įsakymu Nr. 1R-352, yra poįstatyminis teisės aktas, konkrečiai įstatymo teisės normų įgyvendinimo/įstatyme įtvirtintų teisės normų taikymo teisės aktas. Iš aptariamos CPK 583 straipsnio 1 dalies teisės normos seka, jog Sprendimų vykdymo instrukcijos paskirtis – nustatyti CPK VI dalyje numatytą vykdymo proceso normų taikymo tvarką. Tai reiškia, kad CPK VI dalyje įtvirtintos teisės normos reglamentuoja vykdymo procesą, o Sprendimų vykdymo instrukcijos paskirtis – tik detalizuoti (konkretizuoti) CPK VI dalyje įtvirtintas taisykles, siekiant jų taikymą padaryti aiškesniu, suprantamesniu vykdymo proceso dalyviams, o ne CPK VI dalyje nustatytas taisykles pakeisti, nustatant iš esmės kitokias taisykles, t. y. tokias taisykles, kurių iš tikrųjų CPK nėra.

2.2. CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostata, jog užbaigus išieškojimo procesą išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui, pagal joje įtvirtintų taisyklių pobūdį yra imperatyvaus pobūdžio, o pagal savo turinį yra reguliacinio pobūdžio, t. y. ji nustato tam tikras joje nurodytų subjektų teises ir pareigas. Nurodyta CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostata nėra nei blanketinė, nei nukreipiančioji. Taigi CPK 758 straipsnio 2 dalyje nustatytą teisinį santykį reglamentuoja įstatymas ir nei kitam įstatymui, nei kitam poįstatyminiam teisės norminiam aktui nenumatyta prerogatyva (nesuteikta teisė) reglamentuoti, tuo labiau kitaip reglamentuoti tą patį teisinį santykį. Atsižvelgiant į tai, kad aukščiau aptarta Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punkto nuostata visiškai kitaip reglamentuoja tą patį teisinį santykį, kuris jau yra sureguliuotas CPK 758 straipsnio 2 dalimi, darytina išvada, jog teisingumo ministras, priimdamas 2009 m. kovo 30 d. įsakymą Nr. 1R-93 toje dalyje, kiek tai susiję su aptarto 28 punkto nuostata, peržengė savo kompetencijos ribas, nes aukščiau aptarta šio įsakymo 28 punkto nuostata neleistinai įsiterpia į CPK 758 straipsnio 2 dalies nuostatos teisinio reguliavimo sritį. Dėl to sprendžiamas, kad teisingumo ministro 2009 m. kovo 30 d. įsakymo Nr. 1R-93 28 punktas taip pat neatitiko CPK 583 straipsnio 1 dalies nuostatos.

Antstolis G. B. pateiktoje nuomonėje laikosi pozicijos, jog Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktas prieštaravo CPK 583 straipsnio 1 daliai, 758 straipsnio 2 daliai (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija). Grįsdamas šią poziciją, jis pakartojo Lietuvos antstolių rūmų nurodytus argumentus.

Išplėstinė teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a:

IV.

Administracinių bylų teisenos įstatymo šešiolikštasis skirsnis įtvirtina pareiškimų ištirti norminių administracinių aktų teisėtumą nagrinėjimo tvarką. Vadovaujantis šiame skyriuje esančia ir nagrinėjamoje byloje aktualia 112 straipsnio 1 dalimi, bendrosios kompetencijos ar specializuotas teismas turi teisę sustabdyti bylos nagrinėjimą ir nutartimi kreiptis į administracinį teismą, prašydamas patikrinti, ar konkretus norminis administracinis aktas (ar jo dalis), kuris turėtų būti taikomas nagrinėjamoje byloje, atitinka įstatymą ar Vyriausybės norminį aktą. Taigi bendrosios kompetencijos ar specializuotas teismas atitinkamo administracinio teismo gali prašyti ištirti tik jo nagrinėjamoje individualioje byloje taikytino norminio administracinio akto (ar jo dalies) teisėtumą.

Šiuo aspektu Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas savo praktikoje nuosekliai pažymi, kad norminio administracinio akto teisėtumo patikrinimas, kai dėl to į Lietuvos vyriausiąją administracinę teisumą kreipiasi bendrosios kompetencijos ar administracinis teismas, nėra savitiksliis dalykas. Norminės administracinio akto teisėtumo bylos išnagrinėjimas tokiu atveju turi padėti teismui įvykdyti teisingumą individualioje byloje, būti naudingas (bylos išnagrinėjimo iš esmės ir procesinio sprendimo priėmimo byloje aspektu) besikreipiančiam teismui. Administraciniam teismui, *inter alia* Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui, tais atvejais, kai į jį kreipiasi bendrosios kompetencijos ar specializuotas teismas dėl norminio administracinio akto teisėtumo ištyrimo, nėra pavesta nagrinėti abstrakčius, hipotetinius, nesusijusius su teismo nagrinėjama individualia byla teismų paklausimus. Tai, savo ruožtu, suponuoja ir tai, jog teismai neturi teisės kreiptis į Lietuvos vyriausiąją administracinę teisumą su tokiais (abstrakčiais, hipotetiniais, nesusijusiais su teismo nagrinėjama individualia byla) prašymais. Tai lemia, jog Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas, įvertinęs konkrečios individualios bylos aplinkybes ir jam pateikto paklausimo turinį, turi teisę atsakyti priimti bendrosios kompetencijos arba administracinio teismo prašymą ištirti norminio administracinio akto teisėtumą, jei toks prašymas yra nesusijęs su nagrinėjama individualia byla (ABTĮ 37 str. 2 d. 1 p., 114 str. 1 d.). Jei toks prašymas buvo priimtas, Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas turi teisę nutraukti norminę administracinę bylą kaip nepriskirtiną administracinių teismų kompetencijai (ABTĮ 101 str. 1 p., 114 str. 1 d.) (žr. pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2007 m. vasario 28 d. nutartį norminėje administracinėje byloje Nr. I⁴¹⁵-04/2007; 2013 m. kovo 4 d. sprendimą norminėje administracinėje byloje Nr. I⁴⁹²-4/2013; 2009 m. lapkričio 5 d. nutartį, skelbtą Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo biuletenyje Nr. 8 (18), 2009, p. 8-20).

Pažymėtina, kad šioje norminėje administracinėje byloje pareiškėjas Vilniaus apygardos teismas prašo ištirti, ar Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009 m. kovo 30 d. įsakymo Nr. 1R-93 „Dėl teisingumo ministro 2005 m. spalio 27 d. įsakymo Nr. 1R-352 „Dėl Sprendimų vykdymo instrukcijos patvirtinimo“ pakeitimo“ (toliau – ir Įsakymas Nr. 1R-93) 28 punktą atitinka Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 583 straipsnio 1 dalį ir 758 straipsnio 2 dalį (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija). Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktu nauja redakcija buvo išdėstytas Sprendimų vykdymų instrukcijos 67² punktas, nustatant: „Jeigu iš skolininko išieškota pinigine suma vienam išieškotojui, o esant keliems tos pačios eilės išieškotojams – kiekvienam šių išieškotojų tenkanti suma viršija 200 litų, antstolis ne vėliau kaip per 20 dienų nuo sumos įmokėjimo į antstolio depozitinę sąskaitą išmoka išieškotas pinigines lėšas išieškotojams“. Civilinio proceso kodekso 583 straipsnio 1 dalis (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija) įtvirtino, jog šio Kodekso VI dalyje nustatyto vykdymo proceso normų taikymo tvarką nustato Sprendimų vykdymo instrukcija. Šią instrukciją tvirtina Vyriausybė ar jos įgaliota institucija. Pagal ginčui taip pat aktualią Civilinio proceso kodekso 758 straipsnio 2 dalį (2002 m. vasario 28 d. įstatymo Nr. IX-743 redakcija), išieškotas iš skolininko ir perduotinas išieškotojams sumas antstolis įskaito į antstolio depozitinę sąskaitą. Užbaigus išieškojimo procesą, išieškotos sumos nedelsiant išmokamos, išsiunčiamos arba pervedamos išieškotojui.

Kaip matyti iš pareiškėjo Vilniaus apygardos teismo 2013 m. vasario 4 d. ir 2013 m. kovo 26 d. nutarčių, kuriomis šis teismas kreipėsi į Lietuvos vyriausiąją administracinę teisumą, abejonės dėl Įsakymo Nr. 1R-93 28 punkto atitikimo nurodytoms Civilinio proceso kodekso normoms Vilniaus apygardos teismui kilo nagrinėjant civilinę bylą pagal ieškovo antstolio G. B. ieškinį atsakovui Lietuvos antstolių rūmams dėl Antstolių garbės teismo 2012 m. rugsėjo 28 d. sprendimo drausmės byloje Nr. 82/11 panaikinimo. Antstolių garbės teismas civilinėje byloje ginčijamu 2012 m. rugsėjo 28 d. sprendimu, vadovaudamasis Antstolių (antstolių padėjėjų) drausmės bylą iškėlimo ir nagrinėjimo taisyklių 25¹ punktu, nusprendė atnaujinti antstoliui G. B. Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2011 m. lapkričio 18 d. įsakymu Nr. 1R-263 iškeltos drausmės bylos nagrinėjimą bei paskyrė drausmės bylos nagrinėjimo posėdį (civilinė byla Nr. 2-465/13, b. l. 13-14). Taigi ieškovas civilinėje byloje prašo panaikinti ne galutinį, o procesinį (tarpinį) Antstolių garbės teismo sprendimą, kuriuo ieškovo drausmės byla nebuvo išnagrinėta iš esmės. Svarbu, jog Antstolių garbės teismo 2012 m. rugsėjo 28 d. sprendimas atnaujinti antstoliui iškeltos drausmės bylos nagrinėjimą nėra grindžiamas nei Sprendimų vykdymo instrukcijos 67² punktu (2009 m. kovo 30 d. įsakymo Nr. 1R-93 redakcija), nei Įsakymo Nr. 1R-93 28 punktu, kurių teisėtumo klausimą nagrinėjamoje norminėje administracinėje byloje iš esmės kelia pareiškėjas Vilniaus apygardos teismas. Išplėstinė teisėjų kolegija pastebi, kad šios normos buvo aktualios galutiniam, tai yra Antstolių garbės

teismo 2012 m. spalio 26 d. sprendime drausmės byloje Nr. 82/11, kuriuo ieškovo drausmės byla išnagrinėta iš esmės ir nuspręsta jam skirti drausminę nuobaudą – pastabą (civilinė byla Nr. 2-465/13, b. l. 16-18). Tačiau, kaip minėta, Vilniaus apygardos teismo nagrinėjamoje civilinėje byloje ieškovas šio sprendimo panaikinti neprašo (civilinė byla Nr. 2-465/13, b. l. 1-5).

Atsižvelgdama į nurodytus argumentus bei faktines aplinkybes, išplėstinė teisėjų kolegija konstatuoja, jog nagrinėjamu atveju nėra pagrindo daryti išvadą, jog Vilniaus apygardos teismo prašymas, kuriame prašoma ištirti, ar Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009 m. kovo 30 d. įsakymo Nr. 1R-93 „Dėl teisingumo ministro 2005 m. spalio 27 d. įsakymo Nr. 1R-352 „Dėl Sprendimų vykdymo instrukcijos patvirtinimo“ pakeitimo“ 28 punktas atitinka Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 583 straipsnio 1 dalį ir 758 straipsnio 2 dalį, yra prašymas dėl norminių administracinių aktų (jų dalių), kurie turėtų būti taikomi Vilniaus apygardos teismo nagrinėjamoje civilinėje byloje, teisėtumo Administracinių bylų teisenos įstatymo 112 straipsnio 1 dalies prasme. Pareiškėjas Vilniaus apygardos teismas, kreipdamasis į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą, taip pat nenurodė jokių argumentų, kurie leistų daryti priešingą išvadą. Todėl norminė administracinė byla nutraukta kaip nepriskirtina administracinių teismų kompetencijai (ABTĮ 101 str. 1 d., 114 str.).

Pabrėžtina, kad ši nutartis neužkerta kelio įstatymų nustatyta tvarka iš naujo kreiptis į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą su prašymu ištirti to paties teisės akto (jo dalies) nuostatų teisėtumą.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 110 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 114 straipsniu, išplėstinė teisėjų kolegija

n u t a r i a

Bylą pagal Vilniaus apygardos teismo prašymą ištirti, ar Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009 m. kovo 30 d. įsakymo Nr. 1R-93 „Dėl teisingumo ministro 2005 m. spalio 27 d. įsakymo Nr. 1R-352 „Dėl Sprendimų vykdymo instrukcijos patvirtinimo“ pakeitimo“ 28 punktas atitinka Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 583 straipsnio 1 dalį ir 758 straipsnio 2 dalį, nutraukti.

Nutartis neskundžiama.

Teisėjai

Laimutis Alechnavičius

Anatolijus Baranovas

Ričardas Piličiauskas

Dalia Višinskienė

Virginija Volskienė